

[хустиною втирає лице].

Юля: У вас певно горячка, коли впріли, а то в хаті зовсім холодно.

Скорик: Вам холодно? [у бік]: Я-б хотів, щоб мені так було! [в голос] Панно Юлю, що мені робити тепер?

Юля: Що вам робити? Вам може що злого приключило ся?

Скорик: Я хочу... я хочу щось... зробити... та не знаю як...

Юля: [сердечно]: То можеб я вам помогла?

Скорик: Ні, я, бачите, забув, що мав говорити.

Юля: Подумайте троха — пічніть із початку, може вдасть ся. О що вам ходить?

Скорик: О, так, дякую!... Ось, ага... а я і не бачив, що у вас нові черевики!

Юля: (у бік): Що за осел! (В голос): Чи ви справді не доглянули вже давнійше?

Скорик: (присуваючи крісло): Вам